Kohtulahendite kogumik

ÜLDKOHTU OTSUS (teine koda)

6. oktoober 2015*

Konkurents — Kartellikokkulepped — Naatriumkloraadi turg EMP-s — Muutmisotsus, millega vähendatakse kartellikokkuleppes osalemise tuvastatud kestust — Trahvisumma arvutamine — Aegumine — Määruse (EÜ) nr 1/2003 artikkel 25

Kohtuasjas T-250/12,

Corporación Empresarial de Materiales de Construcción, SA, varem Uralita, SA, asukoht Madrid (Hispaania), esindajad: advokaat K. Struckmann ja *barrister* G. Forwood,

hageja,

versus

Euroopa Komisjon, esindajad: N. von Lingen, R. Sauer ja J. Bourke, hiljem R. Sauer ja J. Norris-Usher,

kostja,

mille ese on nõue tühistada komisjoni 27. märtsi 2012. aasta otsuse C (2012) 1965 (final), millega muudetakse 11. juuni 2008. aasta otsust K (2008) 2626 (lõplik) ELTL artikli 101 ja EMP lepingu artikli 53 kohase menetluse kohta (juhtum COMP/38.695 – Naatriumkloraat), artikli 1 lõige 2 ja artikkel 2,

ÜLDKOHUS (teine koda),

koosseisus: koja president M. E. Martins Ribeiro, kohtunikud S. Gervasoni ja L. Madise (ettekandja),

kohtusekretär: ametnik C. Kristensen,

arvestades kirjalikus menetluses ja 7. novembri 2014. aasta kohtuistungil esitatut,

on teinud järgmise

otsuse

Vaidluse taust

1 Hageja Corporación Empresarial de Materiales de Construcción, SA, varem Uralita, SA, on Hispaania õiguse alusel asutatud aktsiaselts. 1992. aastal asutas ta aktsiaseltsi Aragonesas Industrias y Energía, SA. Kuni aastani 1994 oli ta selle aktsiaseltsi ainuaktsionär. Detsembris 1994 kandis ta kõnealuse

* Kohtumenetluse keel: inglise.

aktsiaseltsi kogu keemiaalase tegevuse üle valdusühingule Energía y Industrias Aragonesas EIA, SA (edaspidi „EIA"), mille ta oli varem asutanud. Pärast ühinemist 2003. aastal liitis ta EIA endaga ja oli taas sama aktsiaseltsi ainuaktsionär. 2. juunil 2005 võõrandas ta kõnealuse aktsiaseltsi Ercros Industrial, SAU-le (edaspidi „Ercros") ja selle nimeks sai Aragonesas Industrias y Energía, SAU (edaspidi „Aragonesas").

2 Rootsi õiguse alusel asutatud EKA Chemicals AB (edaspidi „EKA") esindajad esitasid 28. märtsil 2003 taotluse trahvide eest kaitse saamiseks või taotluse trahvide vähendamiseks vastavalt komisjoni teatisele, mis käsitleb kaitset trahvide eest ja trahvide vähendamist kartellide puhul (EÜT 2002, C 45, lk 3; ELT eriväljaanne 08/02, lk 155; edaspidi „2002. aasta koostööteatis"), seoses kartelli olemasoluga naatriumkloraadi tööstuses.

3 Euroopa Ühenduste Komisjon tegi 30. septembril 2003 otsuse, andes EKA-le kooskõlas 2002. aasta koostööteatise punktiga 15 tingimusliku kaitse trahvide eest.

4 Komisjon esitas 10. septembril 2004 mitmele äriühingule ja eelkõige Aragonesasele teabenõuded kooskõlas nõukogu 16. detsembri 2002. aasta määruse (EÜ) nr 1/2003 [ELTL] artiklites [101] ja [102] sätestatud konkurentsieeskirjade rakendamise kohta (EÜT 2003, L 1, lk 1; ELT eriväljaanne 08/02, lk 205) artikli 18 lõikega 2. Aragonesas vastas neile teabenõuetele 3. ja 9. detsembril 2004.

5 Komisjon esitas määruse nr 1/2003 artikli 18 lõike 2 alusel 13. novembrist 2006 kuni 11. aprillini 2008 teabenõudeid mitmele äriühingule, sealhulgas Aragonesasele 13. novembril 2006, 8. veebruaril 2007, 12. märtsil 2007 ja 11. aprillil 2008 ning hagejale 8. veebruaril 2007, 20. aprillil 2007 ja 11. aprillil 2008.

6 Komisjon võttis 27. juulil 2007 vastu vastuväiteteatise, mille adressaadid olid eelkõige Aragonesas ja hageja. Määratud tähtaja jooksul edastasid nad komisjonile oma märkused vastuväiteteatise kohta.

7 Hageja kasutas 20. novembril 2007 oma õigust olla komisjoni poolt suuliselt ära kuulatud.

8 11. juunil 2008 võttis komisjon vastu otsuse K (2008) 2626 (lõplik) [ELTL] artiklis 101 ja EMP lepingu artiklis 53 sätestatud menetluse kohta (juhtum COMP/39406 – Naatriumkloraat) (edaspidi „2008. aasta otsus"). Komisjon leidis selles otsuses, et Aragonesas oli osalenud asjaomastes konkurentsivastastes tegevustes 16. detsembrist 1996 kuni 9. veebruarini 2000.

9 Esiteks leidis komisjon 2008. aasta otsuse põhjendustes 416–426 ja 455–468 hageja osas, et viimane oli otseselt ja läbi EIA ka kaudselt avaldanud otsustavat mõju Aragonesase strateegilisele suundumusele ja üldisele kaubanduspoliitikale. Teiseks järeldas komisjon, et võttes arvesse esiteks eeldust, et EIA avaldas Aragonesasele otsustavat mõju, kuna rikkumise hetkel omas ta viimase aktsiakapitalis ainuosalust, ja teiseks 2008. aasta otsuses välja toodud muid tegureid, avaldas EIA igal juhul tegelikult Aragonesase käitumisele otsustavat mõju, mistõttu oli EIA kui koos Aragonesasega rikkumise toimepannud ettevõtjasse kuulunud üksus vastutav asjaomase ettevõtja rikkumise eest. Seega, kuna EIA ühines 2003. aastal hagejaga ja viimasest sai nii õiguslikult kui ka majanduslikult tema järglane, leidis komisjon, et selle sama sündmuse tõttu läks EIA vastutus asjaomase ettevõtja rikkumisega seoses üle hagejale.

10 Seega pidas komisjon 2008. aasta otsuse põhjendustes 469 ja 487–489 Aragonesast ja hagejat solidaarselt vastutavaks rikkumise eest, mille esimene pani toime ajavahemikus 16. detsembrist 1996 kuni 9. veebruarini 2000.

11 Komisjon järeldas 2008. aasta otsuse artikli 1 punktides g ja h, et Aragonesas ja hageja on rikkunud ELTL artiklit 101 ja EMP lepingu artiklit 53, kuna nad osalesid 16. detsembrist 1996 kuni 9. veebruarini 2000 omavahel seotud kokkulepetes ja tegevuse kooskõlastamises.

12 2008. aasta otsuse artikli 2 punktis f määras komisjon Aragonesasele ja hagejale solidaarselt trahvi summas 9 900 000 eurot.

13 2008. aasta otsuse artiklis 4 loetles komisjon otsuse adressaadid, sealhulgas Aragonesas ja hageja.

14 Aragonesas esitas 26. augustil 2008 Üldkohtu kantseleile hagiavalduse 2008. aasta otsuse tühistamiseks teda puudutavas osas. Hagiavaldus registreeriti numbriga T-348/08. Aragonesas vaidlustas sisuliselt oma osalemise asjaomastes konkurentsivastastes tegevustes ajavahemikul 16. detsembrist 1996 kuni 9. veebruarini 2000 ja sellest tulenevalt kogu trahvisumma, mis talle oli määratud.

15 Hageja esitas 26. augustil 2008 Üldkohtu kantseleile hagiavalduse 2008. aasta otsuse tühistamiseks teda puudutavas osas. Hagiavaldus registreeriti numbriga T-349/08. Hageja vaidlustas sisuliselt komisjoni otsuse omistada vastutus Aragonesase rikkumise eest temale ja määrata talle viimasega solidaarselt trahv.

16 Hageja tasus 16. septembril 2008 esialgu trahvisumma, mis oli talle 2008. aasta otsuses solidaarselt Aragonesasega määratud.

17 Üldkohus otsustas 25. oktoobri 2011. aasta kohtuotsuses Aragonesas Industrias y Energía *vs.* komisjon (T-348/08, EKL, edaspidi „Aragonesase kohtuotsus”, EU:T:2011:621) järgmist:

„1. Tühistada komisjoni 11. juuni 2008. aasta otsuse K (2008) 2626 (lõplik) [ELTL] artiklis [101] ja EMP lepingu artiklis 53 sätestatud menetluse kohta (juhtum COMP/38.695 – naatriumkloraat) artikli 1 punkt g osas, milles Euroopa Ühenduste Komisjon tuvastas [Aragonesase] poolse rikkumise ajavahemikes esiteks 16. detsembrist 1996 kuni 27. jaanuarini 1998 ning teiseks 1. jaanuarist 1999 kuni 9. veebruarini 2000.

2. Tühistada otsuse K (2008) 2626 (lõplik) artikli 2 punkt f osas, milles määrati trahvisummaks 9 900 000 eurot.

3. Jätta hagi ülejäänud osas rahuldamata.

[…]”

18 Eespool punktis 17 viidatud Aragonesase kohtuotsuse (EU:T:2011:621) punktis 247 otsustas Üldkohus pidada „esimese väite esimest osa […] osaliselt põhjendatuks, kuna komisjon tegi vea, kui ta järeldas [2008. aasta] otsuses, et hageja osales kõnealuses rikkumises esiteks 16. detsembrist 1996 kuni 27. jaanuarini 1998 ja teiseks 1. jaanuarist 1999 kuni 9. veebruarini 2000”.

19 Eespool punktis 17 viidatud Aragonesase kohtuotsuse (EU:T:2011:621) punktis 258 otsustas Üldkohus, arvestades selle kohtuotsuse punktis 247 toodud järeldusi, „lugeda põhjendatuks teise väite teine osa, mis puudutab seda, et komisjon tegi hageja rikkumises osalemise kestuse arvutamisel hindamisvea”.

20 Eespool punktis 17 viidatud Aragonesase kohtuotsuse (EU:T:2011:621) punktis 302 järeldas Üldkohus seoses teise väitega, et „teise väitega [tuleb nõustuda] osas, et vale on hageja toime pandud rikkumise kestus, nagu komisjon määras selle kindlaks hagejale määratava trahvi arvutamiseks”.

21 Eespool punktis 17 viidatud Aragonesase kohtuotsuse (EU:T:2011:621) punktis 303 järeldas Üldkohus, et „[2008. aasta] otsuse tühistamise nõue [tuleb osaliselt rahuldada], niivõrd kui esiteks leidis komisjon selle artiklis 1, et [Aragonesas] osales rikkumises ajavahemikus 16. detsembrist 1996 kuni 27. jaanuarini 1998 ning 1. jaanuarist 1999 kuni 9. veebruarini 2000, ning teiseks määras komisjon selle artiklis 2 trahvi suuruseks 9 900 000 eurot”.

22 Lõpuks meenutas Üldkohus eespool punktis 17 viidatud Aragonesase kohtuotsuse (EU:T:2011:621) punktis 307 eelkõige, et komisjon on kohustatud järgima kõnealuse kohtuotsuse punktis 303 esitatud järeldusi.

23 Üldkohus jättis 25. oktoobri 2011. aasta kohtuotsusega Uralita *vs.* komisjon (T-349/08, edaspidi „Uralita kohtuotsus", EU:T:2011:622) põhjendamatuse tõttu rahuldamata hageja hagi terves ulatuses.

24 Komisjon teavitas 5. detsembri 2011. aasta kirjaga hagejat ja Aragonesast tagajärgedest, mida ta kavatses eespool punktis 17 viidatud Aragonesase kohtuotsusest (EU:T:2011:621) tulenevalt saavutada. Selles osas märkis ta Aragonesasega seoses, et ta kavatseb teha volinike kolleegiumile ettepaneku määrata talle uus trahvisumma vastavalt määruse nr 1/2003 artikli 23 lõikele 2 seoses eespool punktis 17 viidatud Aragonesase kohtuotsuses (EU:T:2011:621) kinnitatud rikkumise ajavahemikuga. Hageja osas märkis ta, et kuigi eespool punktis 23 viidatud Uralita kohtuotsuses (EU:T:2011:622) jättis Üldkohus hagi terves ulatuses rahuldamata, mistõttu jäi tema suhtes kehtima 2008. aasta otsuses talle määratud trahv, kavatseb komisjon teha volinike kolleegiumile ettepaneku esiteks muuta selle rikkumise kestust, milles ta osales, selleks et see kestus kattuks Aragonesase osas tuvastatuga, ja teiseks sellest tulenevalt vähendada hagejale solidaarselt Aragonesasega määratud trahvi summat. Samal ajal 5. detsembri 2011. aasta kirjaga saatis komisjon hagejale ja Aragonesasele teabenõude, et esitada oma ettepanek volinike kolleegiumile.

25 Vastuseks 5. detsembri 2011. aasta kirjale teatasid Aragonesas ja hageja 19. detsembri 2011. aasta kirjas komisjonile, et kuigi nad ei nõustu tema seisukohaga, mis puudutab eespool punktis 17 viidatud Aragonesase kohtuotsusest (EU:T:2011:621) tulenevaid tagajärgi hageja suhtes, vastasid nad siiski teabenõudele, et saada tagasi vähemalt üks osa trahvisummast, mis neile 2008. aasta otsuses solidaarselt oli määratud. Nad täpsustasid, et asjaomane kiri ei mõjuta nende õiguslikku olukorda.

26 Hageja selgitas 23. jaanuari 2012. aasta kirjas komisjonile esiteks, et pärast liitumist Ercrosega lakkas Aragonesas alates 31. maist 2010 eksisteerimast. Teiseks märkis ta, et kuigi Aragonesas jäi asjaomase rikkumise eest solidaarselt vastutavaks ajavahemiku osas, mida Üldkohus eespool punktis 17 viidatud Aragonesase kohtuotsuses (EU:T:2011:621) ei tühistanud, on Ercrosega sõlmitud aktsiate ostulepingu kohaselt üksnes temal kogu vastutus trahvi tasumise eest, mis talle kõnealuse kohtuotsuse ja eespool punktis 23 viidatud Uralita kohtuotsuse (EU:T:2011:622) järgselt muutmisotsusega määratakse. Kõnealuses kirjas märkis hageja eelkõige järgmist:

„[…] Uralita tunnistab seega ilma reservatsioonideta oma vastutust rikkumise eest ajavahemikus 28. jaanuarist 1998 kuni 31. detsembrini 1998 komisjoni menetluses juhtumis 38.695 – naatriumkloraat.

Eelnevat arvestades ja lähtudes tema huvist selle vastu, et tehtaks muutmisotsus ja et esialgu tasutud trahv talle esimesel võimalusel tagasi makstaks, nõustub Uralita asjaoluga […], et tema üksi vastutab sellises otsuses kindlaksmääratud kogu trahvi tasumise eest rikkumise ajavahemiku osas, mis on tuvastatud [eespool punktis 17 viidatud Aragonesase kohtuotsuses (EU:T:2011:621)], st 28. jaanuarist 1998 kuni 31. detsembrini 1998, ja […] et mis tahes muutmisotsuse võib adresseerida eranditult temale, ilma et oleks vaja koostada muud menetlusdokumenti kui 5. detsembri 2011. aasta kiri, mis sisaldab ülevaadet faktilistest asjaoludest."

27 Komisjon võttis 27. märtsil 2012 vastu otsuse C (2012) 1965 (final), millega muudetakse 11. juuni 2008. aasta otsust K (2008) 2626 (lõplik) Euroopa Liidu toimimise lepingu artikli 101 ja Euroopa Majanduspiirkonna lepingu artikli 53 kohase menetluse kohta (juhtum COMP/38.695 – Naatriumkloraat) (edaspidi „vaidlustatud otsus"). Meenutades vaidluse tausta ja eelkõige asjaolu, et Üldkohus jättis eespool punktis 23 viidatud Uralita kohtuotsuses (EU:T:2011:622) hageja hagi

2008. aasta otsuse peale terves ulatuses rahuldamata, leidis komisjon vaidlustatud otsuses, et talle määratud trahv summas 9 900 000 eurot jääb kehtima. Siiski märkis komisjon vaidlustatud otsuse põhjendustes 8 ja 9 järgmist:

„(8) Olgugi et Üldkohus jättis Uralita tühistamishagi [2008. aasta] otsuse peale rahuldamata, peab komisjon kohaseks, võttes arvesse [eespool punktis 17 viidatud] Aragonesase kohtuotsuses [(EU:T:2011:621)] otsustatud osalist tühistamist, vähendada rikkumise kestust Uralita suhtes, et viia see samale tasemele [eespool viidatud] Aragonesase kohtuotsuses tuvastatuga, st 28. jaanuarist 1998 kuni 31. detsembrini 1998.

(9) Lisaks sellele, võttes arvesse juhtumi iseäralikke asjaolusid ja eelkõige Uralita avaldusi, mis sisalduvad tema 23. jaanuari 2012. aasta kirjas […], ning asjaolu, et Uralita on [2008. aasta otsuses määratud] kogu trahvisumma ette nähtud tähtajal komisjonile juba esialgu tasunud, on komisjon otsustanud otsust muuta niivõrd, kui see on vastu võetud ja teatavaks tehtud Uralita suhtes:

a) vähendades rikkumises osalemise kestust ajavahemikule 28. jaanuarist 1998 kuni 31. detsembrini 1998; ja

b) määrates määruse nr 1/2003 artikli 23 lõike 2 alusel trahvi, mis vastab rikkumise muudetud ajavahemiku kestusele ja mille tasumise eest vastutab Uralita.”

28 Hagejale määratud uue trahvisumma arvutas komisjon samade parameetrite järgi kui need, millest lähtuti 2008. aasta otsuses, välja arvatud rikkumise kestuse kordaja, milleks määrati 0,91, et see vastaks rikkumise lühemale ajavahemikule.

29 Mis puudutab hageja poolt ajutiselt tasutud 9 900 000 euro suuruselt esialgu trahvisummalt, mis määrati 2008. aasta otsusega, kogunenud intressi, siis märgib komisjon vaidlustatud otsuse põhjenduses 11, et „kuna Üldkohus on kinnitanud [hageja] osalemist rikkumises ajavahemikus 28. jaanuarist 1998 kuni 31. detsembrini 1998, kuulub [hagejale] käesoleva otsusega määratud trahvisummalt kogunenud intress […] komisjonile ja komisjon peab selle kinni”.

30 Vaidlustatud otsuse resolutsioonis on sätestatud:

„Artikkel 1

[2008. aasta] otsust muudetakse järgmiselt:

1. Artikli 1 punkt h asendatakse järgmiselt:

„h) Uralita SA ajavahemikul 28. jaanuarist 1998 kuni 31. detsembrini 1998.”

2. Artikli 2 esimese lõigu punkt f asendatakse järgmiselt:

„f) Uralita SA: 4 231 000 EUR.”

Artikkel 2

Ajutiselt tasutud 4 231 000 euro suuruselt trahvisummalt alates 16. septembrist 2008 kogunenud intress kuulub komisjonile.

Artikkel 3

Käesoleva otsuse adressaat on:

Uralita […]”

31 Komisjon tagastas 3. aprillil 2012 hagejale 5 981 569 eurot. Summa arvutamisel lähtuti 2008. aasta otsuses määratud trahvisumma 9 900 00 eurot (edaspidi „esialgne trahv”) ja vaidlustatud otsuses määratud trahvisumma 4 231 000 eurot vahest ja sellele lisati kõnealuse vahe suhtes kohaldatav intress alates esialgse trahvi esialgse maksmise päevast.

Menetlus ja poolte nõuded

32 Hageja esitas 5. juunil 2012 Üldkohtu kantseleisse käesoleva hagiavalduse.

33 Hageja palub Üldkohtul:

— tühistada vaidlustatud otsuse artikli 1 lõige 2 osas, milles talle määratakse trahv 4 231 000 eurot;

— tühistada vaidlustatud otsuse artikkel 2;

— mõista kohtukulud välja komisjonilt.

34 Komisjon palub Üldkohtul:

— jätta hagi rahuldamata;

— mõista kohtukulud välja hagejalt.

Õiguslik käsitlus

35 Hagi põhjendamiseks esitab hageja kaks väidet. Esimeses väidab ta, et rikutud on määruse nr 1/2003 artikli 25 lõike 1 punkti b. Teine väide käsitleb ELTL artikli 266 rikkumist.

36 Komisjon vaidleb hageja esitatud mõlema väite põhjendatusele vastu. Kõigepealt väidab ta sisuliselt, et hagi on esimese väite osas vastuvõetamatu, kuna hagejal puudub huvi vaidlustatud otsuse tühistamise nõudmiseks.

Vastuvõetavus

37 Komisjon leiab, et „[hageja] hagi on esimese väite osas” vastuvõetamatu. Esmalt väidab ta selle kohta sisuliselt, et esiteks ei esitanud hageja eespool punktis 23 viidatud Uralita kohtuotsuse (EU:T:2011:622) aluseks olnud kohtuasjas väidet määruse nr 1/2003 artikli 25 lõike 1 punkti b rikkumise kohta ega vaielnud vastu Aragonesase osalemise kestusele asjaomases rikkumises, ning et teiseks, kuna eespool punktis 23 viidatud Uralita kohtuotsuse peale (EU:T:2011:622) apellatsioonkaebust ei esitatud, muutus 2008. aasta otsus hageja suhtes lõplikuks osas, milles talle määrati trahv 9 900 000 eurot. Ta lisab, et kohtupraktikat arvestades ei olnud ta kohustatud võimaldama saada hagejal kasu 2008. aasta otsuse eespool punktis 17 viidatud Aragonesase kohtuotsusega (EU:T:2011:621) osalisest tühistamisest. Seega, kuna vaidlustatud otsus ei asenda, vaid üksnes muudab 2008. aasta otsust, on esiteks määruse nr 1/2003 artikli 25 lõike 1 punkti b rikkumist käsitlev väide hilinenud ja seega vastuvõetamatu ning teiseks, isegi kui eeldada, et vaidlustatud otsus tühistatakse, ei saa hageja selle otsuse tühistamisest

mingit kasu, sest 2008. aasta otsus muutuks taas kehtivaks ja talle määratud trahvisumma oleks suurem kui see, mis talle määrati vaidlustatud otsuses. Seega puudub hagejal vaidlustatud otsuse peale hagi esitamiseks põhjendatud huvi.

38 Teisalt väidab komisjon, et esiteks väljendas hageja 19. detsembri 2011. aasta kirjas sõnaselgelt ühelt poolt oma nõusolekut asjaolu suhtes, et tema üksi on vastutav trahvi tasumise eest, mis talle võidakse määrata ajavahemiku eest 28. jaanuarist kuni 31. detsembrini 1998, ja teiselt poolt oma huvi selle vastu, et 2008. aasta otsuse muutmisotsus võetaks vastu võimalikult kiiresti, ning et teiseks ei väitnud hageja vaidlustatud otsust puudutanud haldusmenetluses määruse nr 1/2003 artikli 25 lõike 1 punkti b rikkumist. Seega ei saa hageja praegu õiguspäraselt tugineda huvile muutmisotsuse tühistamise suhtes.

39 Hageja väidab, et sisuliselt, mis puudutab esiteks tema hagi eset ehk vaidlustatud otsuse osalise tühistamise nõuet niivõrd, kui selle otsuse artikli 1 lõikes 2 määratakse talle trahv 4 231 000 eurot, ja teiseks eespool punktis 17 viidatud Aragonesase kohtuotsuse (EU:T:2011:621) õiguslikke tagajärgi tema suhtes, siis tal on põhjendatud huvi esitada vaidlustatud otsuse peale hagi. Seda huvi ei saa seada kahtluse alla seoses tema avaldustega 23. jaanuari 2012. aasta kirjas.

40 Kõigepealt tuleb märkida, et vastuseks Üldkohtu poolt kohtuistungil esitatud küsimusele, milles paluti komisjonil täpsustada vastuvõetamatuse nõude ulatust, märkis viimane, et kõnealune nõue puudutab esimest väidet. Seda täpsustust tuleb komisjoni esitatud vastuvõetamatuse nõude analüüsimisel arvesse võtta.

41 Vastavalt väljakujunenud kohtupraktikale on füüsilise või juriidilise isiku esitatud tühistamishagi vastuvõetav üksnes siis, kui tal on vaidlustatud akti tühistamiseks huvi. Kõnealuse huvi eelduseks on see, et selle akti tühistamise tulemused võivad tuua tühistamishagi esitanud poolele mingit kasu (vt selle kohta kohtuotsused, 13.7.2000, parlament *vs.* Richard, C-174/99 P, EKL, EU:C:2000:412, punkt 33; 10.9.2009, Akzo Nobel jt *vs.* komisjon, C-97/08 P, EKL, EU:C:2009:536, punkt 33 ja seal viidatud kohtupraktika, ning 28.9.2004, MCI *vs.* komisjon, T-310/00, EKL, EU:T:2004:275, punkt 44 ja seal viidatud kohtupraktika).

42 Siinkohal tuleb esile tuua, et sisuliselt väidab komisjon, et hagejal puudub määruse nr 1/2003 artikli 25 lõike 1 punkti b rikkumist käsitleva esimese väite alusel vaidlustatud otsuse artikli 1 lõike 2 tühistamise suhtes huvi. Seega tuleb komisjoni nõuet esimese väite vastuvõetamatuks tunnistamise kohta analüüsida eespool viidatud kohtupraktikat arvesse võttes.

43 Esimese asjana tuleb esiteks märkida, et nagu nähtub otsuse põhjendustest 8 ja 9, otsustas komisjon vaidlustatud otsust vastu võttes muuta 2008. aasta otsust, et võimaldada hagejal saada kasu eespool punktis 17 viidatud Aragonesase kohtuotsuse (EU:T:2011:621) tagajärgedest. Selleks otsustas ta lühendada esiteks vaidlustatud otsuse artikli 1 lõikes 1 rikkumise ajavahemikku, mida hagejale 2008. aasta otsuses ette heideti, selleks – nagu nähtub vaidlustatud otsuse põhjendusest 8 –, et see kattuks eespool punktis 17 viidatud Aragonesase kohtuotsuses (EU:T:2011:622) tuvastatuga, ja teiseks vähendada vaidlustatud otsuse artikli 1 lõikes 2 trahvisummat, mis hagejale 2008. aasta otsuses määrati, et see vastaks rikkumise uue ajavahemiku pikkusele, nagu nähtub vaidlustatud otsuse põhjenduse 9 punktist b.

44 Teiseks tuleneb eespool punktis 43 esitatud tõdemusest, et vaidlustatud otsuses, mille adressaat hageja on, heidetakse talle esiteks ette osalemist uuel ajavahemikul rikkumises, mida käsitleb 2008. aasta otsus, ja teiseks määratakse 2008. aasta otsusega võrreldes uus trahvisumma. Esimese väitega taotleb aga hageja vaidlustatud otsuse artikli 1 lõike 2 tühistamist niivõrd, kui komisjon määras talle trahvi pärast määruse nr 1/2003 artikli 25 lõike 1 punktis b sätestatud tähtaja möödumist. Mingil juhul ei vaidlusta hageja vaidlustatud otsuse artikli 1 lõike 1 seaduslikkust osas, milles see määrab kindlaks talle etteheidetud rikkumise ajavahemiku pikkuse.

45 Kolmandaks on selge, et käesolevas asjas käsitletav rikkumine on üks ja vältav rikkumine. Seega hakkas vastavalt määruse nr 1/2003 artikli 25 lõike 2 teises lauses sätestatule artikli 25 lõike 1 punktis b ette nähtud aegumistähtaeg kulgema alates päevast, mil rikkumine lõppes. Kuigi käesolevas asjas lõppes 2008. aasta otsuses hagejale etteheidetud rikkumise ajavahemik 9. veebruaril 2000, nähtub vaidlustatud otsusest, et selles otsuses hagejale etteheidetud rikkumise uus ajavahemik lõppes varasemal kuupäeval, st 31. detsembril 1998, nagu pooled kohtuistungil Üldkohtu küsimusele vastates ka möönsid.

46 Seega, kuna muutes rikkumise kestust, mida hagejale 2008. aasta otsuses algselt ette heideti, määras komisjon uue kuupäeva, alates millest määruse nr 1/2003 artikli 25 lõike 1 punktis b ette nähtud aegumistähtaeg kulgema hakkab, heidab komisjon ekslikult hagejale ette tühistamishagi põhjendamiseks esimese väite esitamist, mis käsitleb kõnealuse artikli rikkumist, olgugi et hageja ei olnud seda väidet esitanud eespool punktis 23 viidatud Uralita kohtuotsuse (EU:T:2011:622) aluseks olnud kohtuasjas.

47 Neljandaks ei saa nõustuda komisjoni argumendiga, mille kohaselt juhul, kui vaidlustatud otsus tühistataks, tähendaks see, et kuna 2008. aasta otsus on hageja suhtes lõplikuks muutunud, jääks selle otsuse artikli 2 punkt f talle 9 900 000 euro suuruse trahvi määramise osas kehtima, mistõttu ei saaks hageja sellisest tühistamisest mingit kasu. Nimelt, ilma et oleks vaja lahendada küsimust, kas komisjon pidi võimaldama hagejal saada eespool punktis 17 viidatud Aragonesase kohtuotsuse (EU:T:2011:621) tagajärgedest kasu, tuleneb vaidlustatud otsuse põhjendustest, nagu on tõdetud eespool punktis 43, et komisjon otsustas lühendada hagejale 2008. aasta otsuses ette heidetud rikkumise ajavahemikku.

48 Seega juhul, kui Üldkohus hagi esimese väite alusel rahuldaks, oleks vaidlustatud otsus tühistatud osaliselt, kuna kõnealune väide on suunatud üksnes selle otsuse artikli 1 lõike 2 vastu, st osas, milles see määrab kindlaks hagejale 2008. aasta otsuses määratud trahvi uue summa, mitte aga osas, milles see määrab kindlaks hagejale etteheidetud rikkumise uue ajavahemiku, millega seoses tuleb hinnata komisjoni trahvi määramise õiguse aegumist. Sellest tulenevalt ei saa esimese väite vastuvõetavuse hindamisel eeldada, et kõnealuse väite alusel vaidlustatud otsust osaliselt tühistava kohtuotsuse mõjul muutuks taas kehtivaks 2008. aasta otsuses hagejale määratud trahvisumma, võttes arvesse komisjoni kohustust võtta vastavalt ELTL artiklile 266 meetmed käesoleva kohtuotsuse täitmiseks seoses eelkõige tema õigusega määrata hagejale trahv vaidlustatud otsuse artikli 1 lõikes 1 kindlaksmääratud rikkumise uue ajavahemiku eest (vt kohtuotsus CAS Succhi di Frutta *vs.* komisjon, T-191/96 ja T-106/97, EKL, EU:T:1999:256, punkt 62 ja seal viidatud kohtupraktika).

49 Sellest tuleneb, et vaidlustatud otsuse osaline tühistamine esimese väite alusel toob hagejale kasu eespool punktis 41 viidatud kohtupraktika tähenduses. Seega tuleb tõdeda, et esimene väide on vastuvõetav.

50 Seda järeldust ei muuda komisjoni argument, mille kohaselt olevat hageja 19. detsembri 2011. aasta kirjas väljendanud oma nõusolekut asjaolu suhtes, et tema üksi on vastutav trahvi tasumise eest, mis talle 2008. aasta otsuse muutmisotsusega võidakse rikkumise uue ajavahemiku eest määrata. Nimelt, vastupidi komisjoni väidetule ei tulene 19. detsembri 2011. aasta kirja sõnastusest, et hageja oleks seal sellist nõusolekut väljendanud. Hageja esitab kõnealuses kirjas oma märkused tagajärgede kohta, mida komisjon kavatses saavutada eespool punktis 17 viidatud Aragonesase kohtuotsuse (EU:T:2011:621) ja eespool punktis 23 viidatud Uralita kohtuotsuse (EU:T:2011:622) järgselt eelkõige seoses esialgsest trahvisummast vähemalt ühe osa tagasimaksmisega, mis oli talle ette nähtud.

51 Seevastu tuleb tõdeda, et 23. jaanuari 2012. aasta kirjas teatas hageja komisjonile, et võtab üksi majandusliku vastutuse kogu trahvisumma tasumise eest, mis talle 2008. aasta otsuse muutmisotsusega määratakse pärast esiteks eespool punktis 17 viidatud Aragonesase kohtuotsust (EU:T:2011:621) ja teiseks eespool punktis 23 viidatud Uralita kohtuotsust (EU:T:2011:622).

52 Kohtupraktikast tuleneb, et kuigi see, kui ettevõtja võtab faktilise või õigusliku asjaolu komisjoni haldusmenetluses otseselt või kaudselt omaks, võib olla täiendav tõend hagi põhjendatuse hindamisel, ei piira see Üldkohtusse hagi esitamise õiguse kasutamist ennast, mis füüsilisele või juriidilisele isikule on antud ELTL artikli 263 neljanda lõiguga. Kui selleks ei ole õiguslikku alust otseselt ette nähtud, on selline piirang vastuolus seaduslikkuse ja kaitseõiguste tagamise aluspõhimõtetega. Lisaks tuleb märkida, et õiguse tõhusale õiguskaitsevahendile ja õiglasele kohtulikule arutamisele tagab Euroopa Liidu põhiõiguste harta – mis vastavalt ELL artikli 6 lõike 1 esimesele lõigule on samaväärse õigusjõuga kui aluslepingud – artikkel 47. Harta artikli 52 lõike 1 kohaselt tohib hartaga tunnustatud õiguste ja vabaduste teostamist piirata ainult seadusega (kohtuotsus, 1.7.2010, Knauf Gips *vs.* komisjon, C-407/08 P, EKL, EU:C:2010:389, punktid 90 ja 91).

53 Pealegi tuleb tõdeda, et seda asjaolu, et hageja teatas 23. jaanuari 2012. aasta kirjas komisjonile, et võtab üksi majandusliku vastutuse kogu trahvisumma tasumise eest, mis talle asjaomase rikkumise eest võidakse määrata, ei saa tõlgendada nii, et ta loobus võimalusest tugineda määruse nr 1/2003 artikli 25 lõike 1 punktile b seoses komisjoni õiguse talle sellist trahvi määrata võimaliku aegumisega. Nimelt tuleneb asjaomase kirja sõnastusest üksnes, et hageja nõustus võtma üksinda vastutuse trahvi tasumise eest, mida komisjon võib määrata.

54 Lisaks sellele tuleb tõdeda, et 19. detsembri 2011. aasta kirjas täpsustas hageja sõnaselgelt, et asjaomane kiri ei mõjuta tema õiguslikku olukorda.

55 Seega ei saa ei 19. detsembri 2011. aasta ega 23. jaanuari 2012. aasta kirja sõnastust kasutada hageja vastu selleks, et vaidlustada esimese väite vastuvõetavust.

56 Kõiki eeltoodud kaalutlusi arvestades tuleb komisjoni nõue tunnistada esimene väide vastuvõetamatuks põhjendamatuse tõttu tagasi lükata ja seega analüüsida käesolevat kohtuasja sisuliselt.

Sisulised küsimused

57 Esimese väitega leiab hageja, et komisjon on rikkunud esiteks määruse nr 1/2003 artikli 25 lõike 1 punkti b, määrates talle uue trahvi pärast selles artiklis sätestatud aegumistähtaja lõppemist, ja teiseks õigusnormi, otsustades vaidlustatud otsuse artiklis 2 mitte maksta intressi, mis kogunes alates esialgse trahvi esialgsest tasumisest trahvi sellelt osalt, mis vastab vaidlustatud otsuse artikli 1 lõikes 2 määratud uuele trahvisummale.

58 Esiteks väidab hageja konkreetsemalt, et vaidlustatud otsuse artikli 1 lõike 1 kohaselt lühendas komisjon Uralita osas rikkumise ajavahemikku nii, et see vastaks ajavahemikule, mille määras kindlaks Üldkohus eespool punktis 17 viidatud Aragonesase kohtuotsuses (EU:T:2011:621), st 28. jaanuarist kuni 31. detsembrini 1998.

59 Kõigepealt aga, kuna asjaomane rikkumine kvalifitseeriti vältavaks rikkumiseks, hakkas vastavalt määruse nr 1/2003 artikli 25 lõike 2 sätetele viieaastane tähtaeg kulgema alates 31. detsembrist 1998.

60 Järgmiseks ei ole EKA 28. märtsi 2003. aasta leebema kohtlemise taotlus ega komisjoni 30. septembri 2003. aasta otsus anda talle 2002. aasta koostööteatise punkti 15 alusel tingimuslik kaitse sellised sündmused, mis katkestaks aegumistähtaja vastavalt määruse nr 1/2003 artikli 25 lõikele 3. Lisaks sellele märgib hageja, et tulenevalt komisjoni otsustuspraktikast asjaomase teatise kohaldamisel käsitleb komisjon aegumistähtaega katkestava aktina esimest teabenõuet. Seega pidas komisjon 2008. aasta otsuse põhjenduses 492 esimese teabenõude esitamist 10. septembril 2004 sündmuseks, mis võis asjaomasel juhtumil aegumistähtaja katkestada. See otsustuspraktika takistab komisjonil käesoleval juhul tugineda teist tüüpi aktile, nagu tingimusliku kaitse andmise otsus, kui aegumistähtaega katkestavale aktile.

61 Lõpuks, kuna ei esinenud ühtegi määruse nr 1/2003 artikli 25 lõike 1 punktis b nimetatud aegumistähtaega katkestavat sündmust, lõppes see tähtaeg 31. detsembril 2003.

62 Sellest tulenevalt leiab hageja, et määrates talle vaidlustatud otsuse artikli 1 lõikes 2 trahvi otsuse artikli 1 lõikes 1 sätestatud rikkumise kestuse alusel, rikkus komisjon määruse nr 1/2003 artikli 25 lõike 1 punkti b.

63 Teiseks väidab hageja, et kuna komisjoni õigus talle vaidlustatud otsuses uut trahvi määrata oli aegunud, ei saanud ta otsuse artiklis 2 õiguspäraselt jätta maksmata intressi, mis kogunes alates esialgse trahvi esialgsest tasumisest trahvi sellelt osalt, mis vastab vaidlustatud otsuse artikli 1 lõikes 2 määratud uuele trahvisummale ehk 4 231 000 eurole.

64 Kolmandaks väidab hageja repliigis kõigepealt, et lahendamaks küsimust, kas komisjoni õigus talle trahvi määrata oli aegunud vastavalt määruse nr 1/2003 artiklile 25 ja seega kas tal oli õigus mitte maksta intressi, mis kogunes alates esialgse trahvi esialgsest tasumisest trahvi sellelt osalt, mis vastab vaidlustatud otsuse artikli 1 lõikes 2 määratud uuele trahvisummale, tuleb kindlaks teha, kas 2008. aasta otsuse osaline tühistamine eespool punktis 17 viidatud Aragonesase kohtuotsusega (EU:T:2011:621) tekitas tema suhtes tagajärgi. Selle kohta väidab ta, et kuna asjaomase rikkumise eest, mis tuleneb üksnes Aragonesase tegevusest, omistati talle solidaarvastutus üksnes otsustava mõju tõttu, mida ta viimasele avaldas, ja EIA õiguste ning kohustuste temale üleminemise tõttu, tekitas 2008. aasta otsuse osaline tühistamine eespool punktis 17 viidatud Aragonesase kohtuotsusega (EU:T:2011:621) tema suhtes tagajärgi. Seega peaks ta talle ja Aragonesasele solidaarselt määratud ühe trahvi võimalikust aegumisest kasu saama.

65 Järgmiseks leiab hageja, et kuivõrd Üldkohus eespool punktis 17 viidatud Aragonesase kohtuotsuses (EU:T:2011:621) tühistas kogu trahvi, mis talle 2008. aasta otsusega oli solidaarselt Aragonesasega määratud, määras komisjon vaidlustatud otsuses talle uue trahvi. Seega kehtivad vaidlustatud otsuse suhtes kõik aegumist käsitlevad õigusnormid, nagu need, mis on sätestatud määruse nr 1/2003 artiklis 25.

66 Lõpuks, isegi kui aegumistähtaeg oleks katkenud alates komisjoni 30. septembri 2003. aasta otsusest anda EKA-le tingimuslik kaitse ja võttes ka arvesse määruse nr 1/2003 artikli 25 lõikes 6 ette nähtud aegumistähtaja peatumist, oleks vaidlustatud otsuses määratud trahv olnud aegunud pärast sama määruse artikli 25 lõikes 5 ette nähtud maksimaalse 10-aastase aegumistähtaja lõppemist.

67 Komisjon vaidleb vastu kõikidele esimese väite põhjendamiseks esitatud argumentidele.

68 Kõigepealt tõdeb Üldkohus, et esimene väide koosneb kahest etteheitest, millest kumbki tugineb õigusnormi rikkumisele. Teise etteheite osas nähtub hagiavaldusest, et hageja ei ole nimetanud konkreetset õigusnormi, mida komisjon tema hinnangul rikkus, kui otsustas vaidlusaluse otsuse artiklis 2 mitte maksta intressi, mis kogunes alates esialgse trahvi esialgsest tasumisest trahvi sellelt osalt, mis vastab vaidlustatud otsuse artikli 1 lõikes 2 määratud uuele trahvisummale.

69 Siiski tuleb alustuseks märkida, et teise väitega väidab hageja, et komisjon rikkus ELTL artiklit 266 sisuliselt seeläbi, et otsustades vaidlustatud otsuse artiklis 2 pidada kinni talle määratud uus trahvisumma ja sellelt summalt alates esialgse trahvi esialgsest tasumisest kogunenud intressi mitte maksta, ei kohaldanud komisjon kõiki eespool punktis 17 viidatud Aragonesase kohtuotsusest (EU:T:2011:621) tulenevaid tagajärgi.

70 Vastates aga kohtuistungil Üldkohtu küsimusele teise väite ulatuse kohta, möönis hageja, nagu see sai kantud ka kohtuistungi protokolli, et vaidlustatud otsuse artikkel 2 puudutas vaid intressi, mis kogunes vaidlustatud otsuse artikli 1 lõikes 2 kindlaks määratud uuelt trahvisummalt. Seega tuleb teist

väidet tõlgendada nii, et hageja vaidlustab üksnes komisjoni otsuse vaidlustatud otsuse artiklis 2 mitte maksta intressi, mis kogunes alates esialgse trahvi esialgsest tasumisest trahvi sellelt osalt, mis vastab vaidlustatud otsuse artikli 1 lõikes 2 määratud uuele trahvisummale.

71 Eeltoodud kaalutlusi arvestades tuleb tõdeda, et esimese väite põhjendamiseks esitatud teine etteheide on identne põhjendustega, mille hageja esitas põhjendamaks teist väidet ELTL artikli 266 rikkumise kohta. Seega ennekõike tuleb esimese väite teist etteheidet tõlgendada teist väidet arvesse võttes ja selles osas leida, et kõnealuse etteheitega väidab hageja, et rikutud on ELTL artiklit 266. Järgmiseks, arvestades et esimese väite teise etteheite ja teise väite ese on identsed, kuna nende mõlemaga soovitakse tuvastada ELTL artikli 266 rikkumist, tuleb neid uurida koos. Lõpuks tuleneb esimese väite sõnastusest sisuliselt, et selle väite teine väiteosa tugineb esimese väiteosa põhjendatusele. Nimelt on hageja seisukohal, et üksnes juhul, kui komisjoni õigus talle uut trahvi määrata oli aegunud, on selle intressi mittemaksmine, mis kogunes alates esialgse trahvi esialgsest tasumisest trahvi sellelt osalt, mis vastab vaidlustatud otsuse artikli 1 lõikes 2 määratud uuele trahvisummale, komisjoni poolt õigusvastane. Järelikult tuleb tõdeda, et teine väide ja esimese väite teine etteheide tuginevad mõlemad sellele, et Üldkohus kinnitab eelnevalt esimese väite esimese osa põhjendatust.

72 Seoses esimese väitega, mis tugineb määruse nr 1/2003 artikli 25 lõike 1 punkti b rikkumisele, tuleb märkida, et sellega palutakse sisuliselt Üldkohtul tuvastada, et komisjoni õigus hagejale trahvi määrata oli aegunud.

73 Esiteks tuleb märkida, et esimese väite esimene osa põhineb eeldusel, et eespool punktis 17 viidatud Aragonesase kohtuotsusega (EU:T:2011:621) tühistas Üldkohus 2008. aasta otsuse artikli 2 punkti f terves ulatuses, mistõttu tegi komisjon vaidlustatud otsuses uue otsuse määrata hagejale trahv.

74 See eeldus osutub vääraks. Nimelt nähtub eespool punktis 17 viidatud Aragonesase kohtuotsuse (EU:T:2011:621) resolutsiooni punkti 2 sõnastusest otseselt, et Üldkohus tühistas 2008. aasta otsuse artikli 2 punkti f „osas, milles määrati trahvisummaks 9 900 000 eurot”. Seega on 2008. aasta otsuse asjaomase artikli tühistamine vastavalt väljendi „osas, milles” kasutamisele osaline, sest puudutab üksnes kindlaksmääratud trahvisummat, mitte aga komisjoni otsust määrata trahv.

75 2008. aasta otsuse artikli 2 punkti f selliselt mõistmist kinnitavad eespool punktis 17 viidatud Aragonesase kohtuotsuse (EU:T:2011:621) põhjendused selle kohtuotsuse punktides 247, 258, 302 ja 303, nagu neid on tsiteeritud eespool punktides 18–21.

76 Seega tuleneb nii eespool punktis 17 viidatud Aragonesase kohtuotsuse (EU:T:2011:621) resolutsioonist kui ka põhjendustest, et Üldkohus tühistas 2008. aasta otsuse artikli 2 punkti f üksnes osas, milles komisjon oli selles kindlaks määranud trahvisumma. Mitte mingil juhul ei tühistanud Üldkohus asjaomast artiklit osas, milles komisjon oli määruse nr 1/2003 artikli 23 lõikes 2 sätestatu alusel otsustanud määrata Aragonesasele ja hagejale solidaarselt trahvi.

77 Vastupidi hageja väidetule ei teinud komisjon vaidlustatud otsuses uut otsust talle trahvi määramiseks. Nimelt oli selle otsuse eesmärk ja tagajärg säilitada osaliselt trahv, mis 2008. aasta otsuses hagejale esialgu määrati, 4 231 000 euro ulatuses ehk summas, mis on märgitud vaidlustatud otsuse artikli 1 lõike 1 punktis f. Seega selleks, et hinnata esimese väite esimese osa, mis käsitleb komisjoni õiguse hagejale trahvi määrata aegumist, põhjendatust, tuleb arvesse võtta kuupäeva, mil komisjon otsustas hagejale trahvi määrata, st 2008. aasta otsuse kuupäeva, milleks on 11. juuni 2008, mitte aga kuupäeva, mil tehti vaidlustatud otsus, mille eesmärk oli otsusest tulenevalt võimaldada hagejal saada kasu eespool punktis 17 viidatud Aragonesase kohtuotsuse (EU:T:2011:621) tagajärgedest.

78 Teiseks, mis puudutab määruse nr 1/2003 artikli 25 lõike 1 punktis b kindlaks määratud aegumistähtaega, siis tuleb meenutada, et vastavalt sellele artiklile, koostoimes sama määruse artikli 23 lõike 2 punktiga a, kehtib komisjonile antud õiguse suhtes määrata ettevõtjatele trahve, kui need tahtlikult või ettevaatamatuse tõttu rikuvad ELTL artiklit 101, aegumistähtaeg viis aastat.

79 Määruse nr 1/2003 artikli 25 lõike 2 kohaselt hakkab aegumistähtaeg kulgema rikkumise toimepaneku päevast. Samas sättes on siiski täpsustatud, et vältavate või korduvate rikkumiste puhul hakkab aegumistähtaeg kulgema alles rikkumise lõppemise päevast.

80 Määruse nr 1/2003 artikli 25 lõike 3 punkt a sätestab, et aegumistähtaja kulgemise katkestavad komisjoni või liikmesriigi konkurentsiasutuse toimingud, mille eesmärgiks on rikkumist uurida või algatada selle suhtes menetlus, st eelkõige komisjoni kirjalik teabenõue, kusjuures aegumistähtaeg katkeb päevast, mil sellisest toimingust teatatakse vähemalt ühele rikkumises osalenud ettevõtjale või ettevõtjate ühendusele.

81 Määruse nr 1/2003 artikli 25 lõike 4 kohaselt katkeb aegumistähtaja kulg „kõikide" rikkumises osalenud ettevõtjate ja ettevõtjate ühenduste suhtes (kohtuotsus, 27.6.2012, Bolloré *vs.* komisjon, T-372/10, EKL, EU:T:2012:325, punkt 201).

82 Mis puudutab määruse nr 1/2003 artikli 25 lõike 5 esimest lauset, siis see näeb eelkõige ette, et katkenud aegumistähtaja kulg algab iga kord uuesti.

83 Käesolevas asjas, esiteks, on pooled ühel meelel selles, et asjaomane rikkumine on üks ja vältav rikkumine. Seega vastavalt määruse nr 1/2003 artikli 25 lõike 2 teises lauses sätestatule hakkas artikli 25 lõike 1 punktis b ette nähtud aegumistähtaeg kulgema „alates päevast, mil rikkumine lõppes" ehk, nagu on tõdetud eespool punktis 45, 31. detsembril 1998. Aegumistähtaega katkestava toimingu puudumisel pidi määruse nr 1/2003 artikli 25 lõike 1 punktis b sätestatud viieaastane aegumistähtaeg põhimõtteliselt lõppema 31. detsembril 2003.

84 Teiseks tuleb kontrollida, kas määruse nr 1/2003 artikli 25 lõike 1 punktis b sätestatud viieaastase aegumistähtaja katkestas enne 31. detsembrit 2003 mõni komisjoni toiming määruse artikli 25 lõike 3 tähenduses, nagu väidab komisjon.

85 Siinkohal tuleb meenutada, et kohtupraktika kohaselt tuleneb määruse nr 1/2003 artikli 25 lõigete 3 ja 4 sätetest, et kui ettevõtja osales rikkumises, st kui ettevõtja on sellena lõpuks määratletud vaidlustatud otsuses, siis katkeb tema suhtes aegumistähtaeg tulenevalt uurimistoimingust ja menetluse algatamisest teatamisest vähemalt ühele ettevõtjale (tema või mõni muu ettevõtja), keda samuti rikkumises osalejaks peetakse. Aegumistähtaega katkestavatel toimingutel on seega *erga omnes* mõju kõikide asjaomases rikkumises osalenud ettevõtjate suhtes (vt selle kohta eespool punktis 81 viidatud kohtuotsus Bolloré *vs.* komisjon, EU:T:2012:325, punktid 201, 205 ja 211).

86 Käesoleval juhul tuleb tõdeda, et hageja on vaidlustatud otsuses tuvastatud kui rikkumises osalenu. Seega eeldusel, et käesolevas asjas on tehtud aegumist katkestav toiming, on see järelikult hageja suhtes kehtiv.

87 Lisaks sellele tuleb selgeks teha, kas – nagu väidab komisjon – tema 30. septembri 2003. aasta otsus anda 2002. aasta koostööteatise punkti 15 alusel EKA-le tingimuslik kaitse tuleb kvalifitseerida aegumistähtaega katkestavaks meetmeks määruse nr 1/2003 artikli 25 lõike 3 tähenduses.

88 Selles osas tuleb meenutada esiteks, et määruse nr 1/2003 artikli 25 lõikes 3 sisalduv loetelu ja selle alguses kasutatud määrsõna „eelkõige" ei ole mingil moel piiritlev ning et see säte ei sea aegumistähtaja katkemise eeltingimuseks toimingust teatamist või kirjaliku kontrollivolituse olemasolu (vt analoogia alusel kohtuotsus, 15.10.2002, Limburgse Vinyl Maatschappij jt *vs.* komisjon, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P – C-252/99 P ja C-254/99 P, EKL, EU:C:2002:582, punktid 141 ja 162), ning teiseks, et kuna aegumistähtaja katkemine on erand viieaastasest aegumistähtaja põhimõttest, tuleb seda sellisena tõlgendada kitsalt (kohtuotsus, 19.3.2003, CMA CGM jt *vs.* komisjon, T-213/00, EKL, EU:T:2003:76, punkt 484).

89 Lisaks sellele nähtub määruse nr 1/2003 artikli 25 lõike 3 esimesest lausest, et aegumistähtaja katkemiseks kõnealuse määruse tähenduses peab komisjoni toimingu „eesmärgiks [olema] rikkumist uurida või algatada selle suhtes menetlus”.

90 Mis puudutab aga komisjoni poolt rakendatavat leebuspoliitikat, siis on Euroopa Kohus otsustanud, et leebema kohtlemise programmid kujutavad endast kasulikku vahendit, et tõhusalt võidelda konkurentsieeskirjade rikkumiste avastamise ja lõpetamise nimel, ning teenivad sel viisil ELTL artiklite 101 ja 102 tõhusa kohaldamise eesmärki (kohtuotsus, 14.6.2011, Pfleiderer, C-360/09, EKL, EU:C:2011:389, punkt 25).

91 Sama moodi on Üldkohus leidnud, et „[l]eebusprogrammi eesmärk on seega [ELTL artikli 101] kõige raskemate rikkumiste hulka kuuluvate tegevuste uurimine ning nende eest karistamine ja hoiatamine” (kohtuotsus, 9.9.2011, Deltafina *vs*. komisjon, T-12/06, EKL, EU:T:2011:441, punkt 107).

92 Üldkohus on samuti otsustanud, et tingimusliku kaitse andmine nõuab haldusmenetluses erilise menetlusliku staatuse loomist ettevõtjale, kes vastab 2002. aasta koostööteatise punktis 8 sätestatud tingimustele, mis toob kaasa teatud õiguslikud tagajärjed (eespool punktis 91 viidatud kohtuotsus Deltafina *vs*. komisjon, EU:T:2011:441, punkt 114).

93 Nagu nähtub eespool punktis 91 viidatud kohtuotsuse Deltafina *vs*. komisjon (EU:T:2011:441) punktidest 103–118, milles käsitletakse komisjoni rakendatavat leebusprogrammi, aitab leebema kohtlemise taotlejale tingimusliku kaitse andmine kaasa kõnealuse programmi täieliku tõhususe saavutamisele, kuna selle eesmärk on kohelda soodsalt ettevõtjaid, kes teevad komisjoniga koostööd nende uurimiste käigus, mis puudutavad ELTL artikli 101 kõige raskemate rikkumiste hulka kuuluvat tegevust, milleks on salajased kartellikokkulepped (eespool punktis 91 viidatud kohtuotsus Deltafina *vs*. komisjon, EU:T:2011:441, punktid 103 ja 105). Vastutasuks aktiivsele ja vabatahtlikule koostööle, mis hõlbustab komisjoni ülesannet, mis seisneb konkurentsieeskirjade rikkumiste tuvastamises ja nende eest karistamises, võidaksegi neid ettevõtjaid soodsamalt kohelda trahvide seisukohast, mis neile muidu oleks määratud, tingimusel et nad täidavad 2002. aasta koostööteatises ette nähtud tingimused (eespool punktis 91 viidatud kohtuotsus Deltafina *vs*. komisjon, EU:T:2011:441, punkt 108).

94 Lisaks sellele tuleb meenutada, et 2002. aasta koostööteatise punkt 8 sätestab järgmist:

„Komisjon tagab ettevõtjale kaitse kehtestatava trahvi eest juhul, kui:

a) ettevõtja esitab esimesena tõendid, mis komisjoni arvates võimaldavad tal teha määruse nr 17 artikli 14 lõikes 3 nimetatud otsuse ühendust mõjutava väidetava kartelli tuvastamisega seotud uurimise läbiviimise kohta; või

b) ettevõtja esitab esimesena tõendid, mis komisjoni arvates võimaldavad tal tuvastada [ELTL] artikli [101] rikkumise seoses ühendust mõjutava väidetava kartelli olemasoluga.”

95 Vastavalt 2002. aasta koostööteatise punkti 11 alapunktidele a–c:

„Lisaks punkti 8 alapunktis a ja punktis 9 või punkti 8 alapunktis b ja punktis 10 sätestatud tingimustele peavad trahvi eest kaitse saamiseks olema samal ajal täidetud järgmised tingimused:

a) ettevõtja teeb komisjoni haldusmenetluse jooksul pidevalt tihedat ja tõhusat koostööd ning esitab komisjonile kõik tema valdusse sattuvad või talle kättesaadavad tõendid, mis käsitlevad kahtlustatavat rikkumist. Ettevõtja peab olema komisjonile pidevalt kättesaadav, et vastata kiiresti kõikidele küsimustele, mis võivad kaasa aidata asjaomaste faktide kindlakstegemisele;

b) ettevõtja lõpetab oma osaluse kahtlustatavas rikkumises hiljemalt tõendite esitamise ajal punkti 8 alapunkti a või b alusel;

c) ettevõtja ei ole sundinud teisi ettevõtjaid rikkumises osalema.”

96 Eespool punktides 90–95 esitatud kaalutlustega seoses tuleb märkida, et esiteks aitab leebusprogramm otseselt kaasa komisjoni vastutusalas oleva Euroopa Liidu konkurentsieeskirjade rikkumiste uurimispoliitika täieliku tõhususe saavutamisele. Järgmiseks võimaldab leebema kohtlemise taotlejale tingimusliku kaitse andmise otsus veenduda, et tema taotlus vastab kõigile eeltingimustele selleks, et ta saaks haldusmenetluse lõppedes teatud tingimustel lõpliku kaitse. Lõpuks kohustab see menetluslik staatus, mis on leebema kohtlemise taotlejale omistatud otsusega anda talle tingimuslik kaitse, huvitatud isikut, selleks et ta saaks taotleda lõplikku kaitset, käituma kuni komisjoni lõpliku otsuse tegemiseni selliselt, mis vastaks 2002. aasta koostööteatise punkti 11 alapunktides a–c kehtestatud tingimustele. Leebema kohtlemise taotleja sellist käitumist iseloomustab eelkõige kohustus esiteks teha komisjoniga haldusmenetluses pidevalt tihedat ja tõhusat koostööd ning teiseks esitada komisjonile kõik tema valdusse sattuvad või talle kättesaadavad tõendid, mis käsitlevad kahtlustatavat rikkumist.

97 Järelikult on leebema kohtlemise taotlejale tingimusliku kaitse andmine viimasele sellise menetlusliku staatuse andmise osas fundamentaalse laadiga selleks, et komisjon saaks kahtlustatava rikkumise osas uurimist alustada ja seda menetleda. Sellest johtuvalt tuleb tõdeda, et komisjoni selle menetlustoimingu eesmärk on alustada rikkumise suhtes uurimist ja seda menetleda määruse nr 1/2003 artikli 25 lõike 3 esimese lause tähenduses, ning seega võib selle kvalifitseerida aegumistähtaega katkestavaks toiminguks. Nii nagu eespool punktis 85 meenutatud, omab selline katkestav toiming *erga omnes* mõju kõikide asjaomases rikkumises osalenud ettevõtjate suhtes.

98 Seoses eespool punktis 97 tehtud järeldusega tuleb tõdeda, et käesolevas asjas katkestas aegumistähtaja, mis hakkas hageja osas kulgema 31. detsembrist 1998, neli aastat ja üheksa kuud hiljem komisjoni 30. septembri 2003. aasta otsus anda EKA-le tingimuslik kaitse. Seetõttu hakkas aegumistähtaeg alates sellest otsusest kulgema uuesti nullist ning üksteist kuud ja kümme päeva hiljem katkestas selle taas komisjoni 10. septembri 2004. aasta teabenõue, mis esitati eelkõige Aragonesasele. Seega hakkas aegumistähtaeg kulgema uuesti nullist ja kulges kuni 2008. aasta otsuse vastuvõtmiseni 11. juunil 2008 ehk kolm aastat ja üheksa kuud hiljem. Järelikult, mis puudutab eespool punktis 77 tehtud järeldust, mille kohaselt tuleb arvesse võtta kuupäeva, mil komisjon otsustas hagejale trahvi määrata, st 2008. aasta otsuse tegemise kuupäeva, milleks on 11. juuni 2008, siis on viimati mainitud otsus – mille tagajärje säilitada osaliselt trahvisumma 4 231 000 euro ulatuses kinnitas vaidlustatud otsus – vastu võetud määruse nr 1/2003 artikli 25 lõike 1 punktis b ette nähtud viieaastase tähtaja jooksul.

99 Esiteks ei sea seda järeldust kahtluse alla hageja argument, mille kohaselt komisjon nimetas 2008. aasta otsuse põhjenduses 492 esimest teabenõuet, mis esitati 10. septembril 2004, toiminguks, mis katkestas käesolevas asjas aegumistähtaja. Nimelt asjaolu, et komisjon seda toimingut 2008. aasta otsuses nimetas, ei takista tal praegu tugineda varasemale toimingule nagu 30. septembri 2003. aasta otsus, mida ta pidas samuti toiminguks, mis võis asjaomase aegumistähtaja kulgemise katkestada. Nimelt nähtub kõnealuse põhjenduse sõnastusest üheselt, et komisjoni hinnangul katkes aegumistähtaeg „hiljemalt” 10. septembril 2004. Seega ei välistanud komisjon kuidagi, et ka enne 10. septembri 2004. aasta teabenõuet tehtud muud toimingud, nagu komisjoni 30. septembri 2003. aasta otsus anda EKA-le tingimuslik kaitse, võisid samuti aegumistähtaja kulgemise katkestada.

100 Teiseks tugineb hageja ekslikult tema hinnangul kuni tänaseni komisjoni otsustes valitsenud otsustuspraktikale, väitmaks et viimane oleks pidanud võtma aegumistähtaega katkestavaks toiminguks esimese teabenõude, mille ta esitas 10. septembril 2004 ühele 2008. aasta otsuse adressaatidest. Nimelt, nagu tuleneb eespool punktides 84–97 esitatud põhjenduste kogumist, põhineb komisjoni toimingu kvalifitseerimine aegumistähtaega katkestavaks toiminguks normatiivsete sätete kohaldamisele, mis tulenevad antud juhul eelkõige määruse nr 1/2003 artiklist 25 nii, nagu neid on viimases astmes tõlgendanud liidu kohus. Seega komisjoni varasem otsustuspraktika, millele hageja viitab, ei takista komisjonil, alludes liidu kohtu kontrollile, lähtuda muud liiki aegumistähtaega katkestavatest toimingutest kui esimene teabenõue.

101 Kolmandaks, mis puudutab hageja repliigis esitatud väidet määruse nr 1/2003 artikli 25 lõike5 rikkumise kohta, siis tuleb meenutada, et Üldkohtu kodukorra artikli 76 kohaselt tuleb hagiavalduses märkida lühiülevaade esitatud väidetest. Lisaks peab selline lühiülevaade, sõltumata kõigist terminoloogiaküsimustest, kohtupraktika kohaselt olema nii selge ja täpne, et see võimaldaks kostjal end kaitsta ja Üldkohtul hagi lahendada vajaduse korral ilma täiendavat teavet küsimata. Õiguskindluse ja korrakohase õigusemõistmise tagamiseks peavad hagi aluseks olevad peamised õiguslikud ja faktilised asjaolud, selleks et hagi oleks vastuvõetav, tulenema, kas või kokkuvõtlikult, kuid seostatult ja arusaadavalt hagiavalduse tekstist (vt kohtuotsus, 27.9.2006, Roquette Frères *vs.* komisjon, T-322/01, EKL, EU:T:2006:267, punkt 208 ja seal viidatud kohtupraktika). Samuti tuleb väljakujunenud kohtupraktika kohaselt vastuvõetamatuna käsitada iga väidet, mida ei ole piisavalt kirjeldatud asja algatavas hagiavalduses. Analoogseid nõudeid tuleb järgida, kui väite põhjendamiseks esitatakse etteheide. Mis puudutab asja läbivaatamist takistavat avalikust huvist tulenevat asjaolu, siis võib Üldkohus vajaduse korral selle asjaolu esinemisel omal algatusel hagi vastuvõetamatust kaaluda (vt kohtuotsus, 14.12.2005, Honeywell *vs.* komisjon, T-209/01, EKL, EU:T:2005:455, punktid 54 ja 55 ning seal viidatud kohtupraktika).

102 Käesolevas asjas tuleb tõdeda, et hagiavalduses ei ole hageja mingil moel väitnud, isegi mitte lühidalt, et määruse nr 1/2003 artikli 25 lõiget 5 on rikutud osas, milles see näeb ette maksimaalselt kümneaastase aegumistähtaja, millest komisjon peab trahvi määramisel kinni pidama. Seega, nagu väidab komisjon, tuleb repliigi staadiumis esitatud väide määruse nr 1/2003 artikli 25 lõike 5 rikkumise kohta lükata vastuvõetamatuse tõttu tagasi.

103 Täielikkuse huvides tuleb tõdeda, et igal juhul on kõnealune väide ilmselgelt põhjendamatu. Nimelt hakkas määruse nr 1/2003 artikli 25 lõikes 5 sätestatud kümneaastane aegumistähtaeg kulgema alates 31. detsembrist 1998 ja oleks pidanud lõppema kõige varem 31. detsembril 2008, eeldusel et see ei peatunud vastavalt sama määruse artikli 25 lõikes 6 sätestatule. Ilma et oleks aga vaja arvutada sellise võimaliku peatumise kestust, tuleb tõdeda, et 2008. aasta otsus – mille tagajärje säilitada osaliselt trahvisumma 4 231 000 euro ulatuses kinnitas vaidlustatud otsus, nagu on välja toodud eespool punktis 77 – võeti vastu 11. juunil 2008 ehk rohkem kui kuus kuud enne 31. detsembrit 2008.

104 Kõiki eeltoodud kaalutlusi arvestades tuleb esimese väite esimene etteheide põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

105 Mis puudutab eespool punktis 71 sisalduvaid kaalutlusi, mis käsitlevad seost ühelt poolt esimese väite esimese etteheite ja teiselt poolt esimese väite teise etteheite ja teise väite vahel, siis kuna esimese väite esimene etteheide tuleb põhjendamatuse tõttu tagasi lükata, tuleb ilma, et oleks vaja võtta seisukohta esimese väite teise etteheite või teise väite osas, hagi terves ulatuses rahuldamata jätta.

Kohtukulud

106 Kodukorra artikli 134 lõike 1 alusel on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna kohtuotsus on tehtud hageja kahjuks, tuleb kohtukulud vastavalt komisjoni nõudele välja mõista hagejalt.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ÜLDKOHUS (teine koda)

otsustab:

1. Jätta hagi rahuldamata.

2. Mõista Euroopa Komisjoni kohtukulud välja Corporación Empresarial de Materiales de Construcción, SA-lt, kes ühtlasi kannab ise enda kohtukulud.

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 6. oktoobril 2015 Luxembourgis.

Allkirjad